

Охридско и Търновско“. Нъ Патріаршіята, като имъ напoмни не църковныѣ правила, а царскыѣ бераты, които тя има въ рѣцѣ, отхвърля прѣдложеніето на Българскыѣ прѣдставители. По тая причина, надѣждыѣ, които имаше още Българскыѣ народъ за излѣченіето на злото и за съхраненіето на църковныѣ миръ, всеу останѣха. Ради това отъ тогава Българскыѣ епархіи многобройны прошенія подадоха на Честното ни Правителство на Н. И. Величество Августѣйшаго нашего Господаря, като изразявахъ своитѣ нужды и като ся облѣгахъ на справедливостта на Честното ни Правителство за удовлетвореніето на законыѣ нѣхны оплакуванія отъ неправедно употрѣбляемата църковна власть на Цариградската Патріаршія. Нъ увы! Великата црква като не бѣше никакъ расположена и като не желаше да даде законно удовлетвореніе, не ся поколеба да подигне още по-големо гоненіе, да употрѣби всякаквы средства и да прибѣгва, дѣто бѣше и възможно, до грубонасилственны мѣрки т. е. тъмници и заточенія за да заглуши тѣя оплакуванія.

Това възмутително поведеніе на Цариградската црква противъ единъ цѣлъ народъ, тая жестокость, на която станахъ жертва отъ нашыѣ народъ немалцина отборны челоѣцы, напълни съ християнска ревность сърдцата на нѣкои отъ нашитѣ единородны Архіереи и имъ вдѣхна бодрость и самоотверженность да прѣзратъ гоненіята и, основаны на своята Архіерейска съвѣсть да провозгласятъ църковно онеправданіето, на което е прѣдмѣтъ Българскыѣ народъ. Нъ на евангелската ревность и самоотверженность на тѣя пастыре, които смѣха да издадѣтъ гласъ въ защита на правдата, Патріаршіята отговори пакъ съ насиліе. Несчастныѣ тѣя Архіереи, които дързнахъ да ся провъзгласятъ въ защита на толкова милиона народъ, като злодѣйци быдоха истрѣгнѣты изъ обятіята на пастовото имъ и быдоха пратени на жестоко и плачевно заточеніе. При това защитницитѣ на правдата, като награда за тоя свой подвигъ, получиха изверженіе. Нъ такава е людската съдба! Макарь насилственыѣ тѣя средства на цариградската црква и да смѣтихъ безкрайно благочестивото и православно множество, она обаче не по-малко удвои старанія и грижи, за да изнамѣри и другы, чрѣзъ които распалуваше непримирима вражда между два единовѣрны народа Българе и Грци.

Около това врѣме на Божійтъ промыслъ угодно было да проводи на благочестивыѣ Българскыѣ народъ още по опасны искушенія за да ся испита „яко злато въ горнилѣ“ твърдата му вѣра и да ся опознае благочестіето му. Отъ една стѣрна жестокого поведеніе на Патріаршіята, властолюбіето и корыстолюбіето на высокыѣ нейны клиръ чрѣзъ господството во името на Вѣрята и на неканоническы добытыѣ си привилегіи връзъ Българскыѣ црквы — сичко това падаше връхъ вѣрныѣ сърдца на Българетъ като тѣжкѣ камѣкъ; отъ друга — съблазнительныѣ, ластивы и коварны прѣдложенія на католическата пропаганда смущавахъ слабѣтъ умове и гы докарувахъ въ едно опасно колебаніе. Папскыѣ проповѣдници чрѣзъ нѣкои лекоумны и безразсѣдны челоѣцы умѣха да вдѣхнѣтъ отчаяніе въ сърдцата на една малка часть отъ пра-